

ਐਸ. ਐਸ. ਸਾਰੋਂ, ਐਸ. ਪੀ. ਬਣਗੜ੍ਹ, ਜੇ.

ਦਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ- ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ- ਜਵਾਬਦਾਰਤਾ

ਸੀਆਰਏ ਨੰਬਰ ਡੀ- 297 - 2006 ਦਾ ਡੀ.ਬੀ

12 ਫਰਵਰੀ, 2013

J. ਇੰਡੀਅਨ ਪੀਨਲ ਕੋਡ 1860 - Ss 302/498-A ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 34 I PC - ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼, ਵੋਲ. 3 - ਚੈਪ 13-ਏ - ਐਵੀਡੈਂਸ ਐਕਟ 1872 -ਐਸ. 32 - ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ 1973 - ਐਸ. 162(2) - ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ - ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ - ਇਹ ਕੇਸ ਪੁਲਿਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ - ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਦਰਜ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਜਾਂ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ - ਅਜਿਹੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ - ਮੌਤ ਦੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਂਚ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ - ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਹਿ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦਾ ਐਲਾਨ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ 302 I PC ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ।

ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ I ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਧਿਆਇ 13-ਏ ਵਾਲੀਅਮ 3 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ: -

"ਜਿੱਥੋਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਦਾ ਸਬੂਤ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੋਸ਼ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਕਥਿਤ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਸਹੀ ਜਾਂਚ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਜਾਂਚ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਤ ਦੇ ਖਤਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਬਿਆਨ, ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ, ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਜਦੋਂ ਕੇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਫੜਨ ਵਾਲਾ ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ ਫੜਦਾ ਹੈ (ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਟੋਪੀ ਵਿੱਚ ਹੈ (ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਚੱਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਖਤਰਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਚੀਫ ਕੋਲ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਅਤੇ, ਉਸਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਭ ਤੋਂ ਸੀਨੀਅਰ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ, ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਲਈ। ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਜਾਂ ਤਾਂ ਖੁਦ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗਾ, ਜਾਂ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਜ਼ੀਰੀ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰੇਗਾ। ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ।"

(ਪਰਾ 36)

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਓਲੀਪ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (1979) 4 ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਕੇਸਾਂ 332 ਵਿਚ ਮਾਣਯੋਗ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੌਤ ਦਾ ਐਲਾਨ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਮੰਨਣਯੋਗ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੇ 32 ਕੇਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ, 1973 ਦੀ ਧਾਰਾ 162 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਪਵਾਦ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਜਿਹੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਣਾ ਬਿਹਤਰ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸਤਰਾਸਾ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਜਾਂ ਡਾਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਤਫਤੀਸ਼ੀ ਅਫਸਰ ਵੱਲੋਂ ਤਫਤੀਸ਼ ਦੌਰਾਨ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਦੇ ਅਮਲ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਜ਼ਖਮੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਰਨ ਦੇ ਐਲਾਨ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਦੇ ਬਿਹਤਰ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੇ ਗਏ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਜਾਂ ਸਹੂਲਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਬਿਹਤਰ ਤਰੀਕਾ ਅਪਣਾਉਣ ਲਈ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹੈ।

(ਪਰਾ 37)

(8) ਐਵੀਡੈਂਸ ਐਕਟ 1872-ਐਸ. 113-ਬੀ - ਦਾਜ ਦੀ ਮੌਤ - ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧਾਰਨਾ - ਵਿਆਹ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਮੌਤ - ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾਜ ਦੀ ਮੰਗ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬੇਰਹਿਮੀ ਜਾਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਈ ਔਰਤ - ਅਦਾਲਤ "ਦਾਜ ਦੀ ਮੌਤ" ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨੋਗੀ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ Evidence Act, 1872 ਦੀ ਧਾਰਾ 113-B ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਦਾਜ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਹੋਣ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਇਹ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ

ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਦੀ ਦਾਜ ਲਈ ਮੌਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਜਿਹੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਬੇਰਹਿਮੀ ਜਾਂ ਤੰਗ-ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ। ਦਾਜ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੰਗ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਮਨੋਗੀ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾਜ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਹੈ।

(ਪਰਾ 50)

ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ "ਦਾਜ ਦੀ ਮੌਤ" ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਕ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ "ਦਾਜ ਕਾਰਨ ਮੌਤ" ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਿੱਖਿਅਤ ਹੋਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਅਨੁਚਿਤਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 304-ਬੀ 1 ਪੀਸੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਗੈਰ-ਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੇ ਅਯੋਗ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

(ਪੰ: ੫੧)

(9) .ਗਾਂਧੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਭਾਰਤ ਭੂਸ਼ਣ ਭਾਟੀਆ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਰੁਣ ਗੋਸਾਈਂ ਅਤੇ ਅਕਸ਼ੈ ਭਾਟੀਆ, ਵਕੀਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

(10) ਸੰਘਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਪੀ.ਪੀ.ਐਸ.ਠੇਠੀ, ਵਧੀਕ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ, ਪੰਜਾਬ ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਐਸ.ਪੀ.ਬਣਗੜ੍ਹ, ਜੇ.

(1) ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ 21.03.2002 ਦੇ ਸੈਸ਼ਨ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 7 ਵਿੱਚ ਐਫਆਈਆਰ ਨੰਬਰ 501 ਮਿਤੀ 24.10.2002 ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਬਠਿੰਡਾ ਦੁਆਰਾ 01.04.2006 ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਥਾਣਾ ਕੋਤਵਾਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302/498-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ (ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ.) ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ।

ਬਠਿੰਡਾ, ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ. 1 ਨੂੰ ਧਾਰਾ 304 IPC ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸੱਤ ਸਾਲ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ. 2 ਨੂੰ ਧਾਰਾ 302 ਆਈਪੀਸੀ ਅਤੇ 304 ਬੀ ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਦਾ ਜੁਰਮਾਨਾ ਭਰਨਾ 2,000/- ਅਤੇ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਧਾਰਾ 302 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਕੱਟਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ.2 ਨੂੰ ਧਾਰਾ 304-ਬੀ ਆਈਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਵੱਖਰੀ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(2) ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 23.10.2001 ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਚੌਕੀ ਸਿਵਲ ਲਾਈਨਜ਼, ਬਠਿੰਡਾ ਦੇ ਏ.ਐਸ.ਆਈ., ਅਮਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਬਠਿੰਡਾ ਦੇ ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ ਤੋਂ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਪਤਨੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਕਾਰਨ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ 1. ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਏ.ਐਸ.ਆਈ. ਅਮਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਹੋਰ ਪੁਲਿਸ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਥੇ ਪੁੱਜੇ, ਜਿੱਥੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਜ਼ਖਮੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੇ ਨਿਊ ਦਯਾਨ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਅਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਖੇ ਰੈਫਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸੇ ਦਿਨ ਹੈਬੋਵਾਲ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਬਲਦੇਵ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਆਈਸ ਦੇ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੇ ਨਿਊ ਦਯਾਨੰਦ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਅਤੇ ਹਸਪਤਾਲ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਸਬੰਧੀ ਇੱਕ ਟੈਲੀਫੋਨ ਸੰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬਲਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਉਥੇ ਗਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੀ ਫਿਟਨੈਸ ਬਾਰੇ ਰਾਏ ਲੈਣ ਲਈ ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ ਕੋਲ ਅਰਜ਼ੀ ਐਕਸ ਪੀ ਈ ਭੇਜੀ।

(3) ਡਾ. ਅਮਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣੀ ਤਸਦੀਕ ਕਰਦਿਆਂ ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਈ./1 ਨੇ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਯੋਗ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬਲਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰਬਰ ਦੀ ਪਤਨੀ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੀ ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਜੀ. 1 ਡਾ. ਅਨੀਤਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ. 29.07.2001 ਨੂੰ ਜਲੰਧਰ ਵਿਖੇ ਸਿੱਖ ਮਰਿਆਦਾ ਅਨੁਸਾਰ 1. ਉਸ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਆਹ 'ਤੇ ਕਾਫੀ ਖਰਚ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਜੋ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਅਤੇ ਸੌਂ ਹਨ, ਉਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੇ ਦਾਜ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਫੇਰੀ ਜਾਂ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਦਾਜ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਤਾਅਨੇ ਮਾਰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਤਾਅਨੇ ਵੀ ਮਾਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਵਿਆਹ ਦਾ ਫੰਕਸ਼ਨ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਫਰਿੱਜ ਛੋਟਾ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਪਤੀ (ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ. ਐਲ.) ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੰਗ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸਿਰਫ ਕਾਮੁਕ ਮਕਸਦ ਲਈ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ. 1 ਉਸ ਨੂੰ ਘੜੀਆਂ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦਾ ਸੀ।

(4) ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ/ਮੌਤ ਦੇ ਐਲਾਨਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਜੀ., ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਫ਼ਤੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਜੱਦੀ ਘਰ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਘਟਨਾ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ (ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ. 1) ਨੂੰ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ. 1 ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਅਤੇ ਬਦਸਲੂਕੀ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਫੋਨ 'ਤੇ ਦੱਸੀ। 16.10.2001 ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਮਾਤਾ, ਭਰਾ ਹਰਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮਾਮਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਉਸ ਨੂੰ ਬਠਿੰਡਾ ਮਿਲਣ ਆਏ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਸੌਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੌਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਤੰਗ-ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ 'ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਵਿਸਥਾਰ ਲਈ ਪੈਸੇ ਭੇਜਣੇ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮਿਤੀ 22.10.2001 ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਨੇ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਭੇਜੇ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਸਬਕ ਸਿਖਾਉਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਕੁੱਟਿਆ।

(5) ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਬਿਆਨ/ਬਿਆਨ ਐਕਸ.ਪੀ.ਜੀ. ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 23.10.2001 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 10:00/11:00 ਵਜੇ, ਉਸਦੀ ਸੱਸ (ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 2) ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚਾਹ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਚਾਹ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਰਸੋਈ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗਈ ਤਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਗੈਸ ਦੀ ਪਾਈਪ ਸਿਲੰਡਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਪਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਗੈਸ ਪਾਈਪ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਸੱਸ ਨੇ ਮਾਚਿਸ ਦੀ ਸੋਟੀ ਜਗਾ ਕੇ ਰਸੋਈ ਵਿਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਸੋਈ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬਾਹਰੋਂ ਢੱਕ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ। ਉਸ ਨੇ ਰੱਲਾ ਪਾਇਆ। ਰਸੋਈ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਵੀ ਅਲਾਰਮ ਵਜਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ (ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ) ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਈ। ਉਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦਾਜ ਦੀ ਮੰਗ ਪੂਰੀ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਦੋਵਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਨੀਅਤ ਨਾਲ ਬਗਲੇ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਬਿਆਨ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੀ ਸਾਬਕਾ ਪੀਜੀ/1 ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੌਰਾਨ ਫਿੱਟ ਰਹੀ। ਇਹ ਬਿਆਨ ਐਕਸ.ਪੀ.ਜੀ., ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਬਲਦੇਵ ਸਿੰਘ ਨੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਡਾਇਰੀ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਐਕਸ.ਪੀ.ਜੀ./3, ਐਕਸ.ਪੀ.ਜੀ. ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਡਾਇਰੀ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿਚ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਿਪੋਰਟ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਆਈ. ਲਾਰਿੰਡਕਰ ਪਾਲ ਸਿੰਘ ਰਾਹੀਂ ਪੁਲਿਸ ਥਾਣਾ ਕੋਤਵਾਲੀ, ਬਠਿੰਡਾ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਰਸਮੀ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਜੀ.ਐਮ. ਦੀ ਧਾਰਾ 498-ਏ ਅਤੇ 307 1 ਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(6) ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਏ.ਐਸ.ਆਈ.ਅਮਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਹੈ। 1 ਭਾਵ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਸਹੀ ਮਾਮੂਲੀ ਨੋਟਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮੋਟਾ ਸਾਈਟ ਪਲਾਨ Ex.PP ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਇਕ ਗੈਸ ਵੀ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੀ ਗਈ

ਸਿਲੰਡਰ ਸਾਬਕਾ P9, ਰੈਗੂਲੇਟਰ Ex.P 11 ਦੇ ਨਾਲ ਪਲਾਸਟਿਕ ਪਾਈਪ Ex. ਪੀ.ਆਈ.ਓ., ਗੈਸ ਸਟੋਵ ਸਾਬਕਾ. ਪੀ 9/1, ਰਸੋਈ ਵਿਡੀਮਸੀਮੇ ਐਕਸ.ਪੀਕਿਊ ਵਿੱਚੋਂ ਅੱਧੇ ਸੜੇ ਹੋਏ ਚੱਪਲ Ex.P12 ਅਤੇ Ex.P13 ਦੀ ਜੋੜੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਾਚਿਸ ਦਾ ਡੱਬਾ Ex.P14, ਜੋ ਕਿ ਸਵਰਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ 25.10.2001 ਨੂੰ ਨਿਊ ਦਯਾਨੰਦ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਅਤੇ ਹਸਪਤਾਲ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਦਾ ਵੀ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 161 (ਛੋਟੇ ਲਈ ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ.) ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਅਤੇ ਹਰਪ੍ਰਸੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ।

(7) 26.10.2001 ਨੂੰ, ਦੋਵਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਵਿੱਚ ਮੈਮੋ ਸਾਬਕਾ ਪੀਆਰ ਅਤੇ ਸਾਬਕਾ ਪੀਆਰ/1 ਦੇ ਆਧਾਰ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਮਨਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸੋਹਲ ਅਤੇ ਬਲਬੀਰ ਕੌਰ, ਲੇਡੀ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਦੁਆਰਾ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਬਰਾਮਦ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਐਸ. ਅਤੇ ਐਕਸ.ਪੀ.ਐਸ./1 ਮੈਮੋ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਮਨਿੰਦਰਪਾਲ, ਅੰਗਰੇਜ਼ ਸਿੰਘ, ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਅਤੇ ਬਲਬੀਰ ਕੌਰ, ਲੇਡੀ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਦੁਆਰਾ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।

28.10.2001 ਨੂੰ, ਤਫ਼ਤੀਸ਼ੀ ਅਫ਼ਸਰ ਬਲਵਿੰਦਰ ਕੌਰ (ਅਪੀਲ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 2) ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਰਿਕਵਰੀ ਮੀਮੋ ਐਕਸ.ਪੀ.ਐਚ. ਰਾਹੀਂ ਦਾਜ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੀਆਂ ਜੋ ਜਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਦਾਜ ਦੇ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਮੋਟਾ ਸਾਈਟ ਪਲਾਨ ਵੀ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(8) 29.10.2001 ਨੂੰ, ਤਫ਼ਤੀਸ਼ੀ ਅਫ਼ਸਰ ਨੂੰ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੀ ਮੌਤ ਸਬੰਧੀ ਇੱਕ ਟੈਲੀਫੋਨ ਸੁਨੇਹਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਡਾਇਰੀ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਐਂਟਰੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 304-B ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੁਰਮ ਜੋੜਿਆ। ਉਸਨੇ 30.10.2001 ਨੂੰ ਨਿਊ ਦਯਾਨੰਦ ਸੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਅਤੇ ਹਸਪਤਾਲ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਸਨਾਖਤ 'ਤੇ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਐਕਸਪੀਐਲ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧਾਰਾ 175 ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਿਆਨ ਵੀ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਸਿਵਲ 1 ਲੋਸਪਿਟਲ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੇ ਮੁਰਦਾਘਰ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ, ਉੱਥੇ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਪੱਤਰ ਐਕਸ.ਪੀ.ਕੇ. ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੀ ਲਾਸ਼, ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਕਾਪੀ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਕਾਰਜ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਗਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ। ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਾਪਸ ਆਉਣ 'ਤੇ, ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਕੇਸ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ MHC ਕੋਲ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੀ।

(9) ਇਸ ਕੇਸ ਦੀ ਅਗਲੇਰੀ ਜਾਂਚ ਐਸ.ਪੀ.ਰਾਜੇਂਦਰ ਕੁਮਾਰ, ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਕੀਤੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਡਾਇਰੀ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੰਦਰਾਜ ਨੰਬਰ 28 ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਮਿਤੀ 04.01.2001 ਨੂੰ ਧਾਰਾ 302 ਆਈ ਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੁਰਮ ਜੋੜਿਆ ਸੀ। ਪ੍ਰੋਡਕਸ਼ਨ ਵਾਰੰਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਦੋਨਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 302 ਆਈ ਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਆਰਸੀ-ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹਵਾਲਾਤੀ ਵੀਡੀਓ ਮੈਮੋ ਐਕਸ.ਪੀ.ਐਨ. ਅਤੇ ਸਾਬਕਾ. ਕ੍ਰਮਵਾਰ Phi/11 ਉਸ ਨੇ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੀਆਂ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਤਸਵੀਰਾਂ ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਗਹਿਣਿਆਂ ਦੇ ਬਿੱਲਾਂ ਸਮੇਤ ਵੀਡੀਓ ਰਿਕਵਰੀ ਮੀਮੋ ਸਾਬਕਾ ਪੀਆਈ, ਜੋ ਕਿ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵੀ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੀਆਂ। ਉਸ ਨੇ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 161 ਤਹਿਤ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵੀ ਦਰਜ ਕੀਤੇ।

(10) ਤਫ਼ਤੀਸ਼ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਥਾਣਾ ਕੋਤਵਾਲੀ, ਬਠਿੰਡਾ ਦੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਹਾਊਸ ਅਫ਼ਸਰ ਨੇ ਸਿੱਖਿਅਕ ਇਲਾਕਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਅੱਗੇ ਧਾਰਾ 173 ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੁਲਿਸ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਧਾਰਾ 498-ਏ/302/304 ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤੇ ਹਨ। - ਬੀ ਆਈਪੀਸੀ ਧਾਰਾ 34 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ।

(11) ਪੁਲਿਸ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ 'ਤੇ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 207 ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਲੋੜੀਂਦੇ ਹਨ, ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਕ ਇਲਾਕਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਪਲਾਈ

ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਜਿੱਥੇ, ਧਾਰਾ 302 ਆਈਪੀਸੀ ਅਤੇ 304 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। -ਆਰ ਆਈਪੀਸੀ ਬਲਵਿੰਦਰ ਕੌਰ (ਅਪੀਲ ਕਰਤਾ ਨੰ. 2) ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 302 ਆਈ ਪੀਸੀ ਧਾਰਾ 34 ਆਈਪੀਸੀ ਆਈਪੀਸੀ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦਪਿੰਦਰ ਪਾਲ ਸਿੰਘ (ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ. 1) ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ 304-ਆਰ ਆਈਪੀਸੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਅਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਮੁਕੱਦਮਾ. ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਤਲਬ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(12) ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਕਰਮ ਸਿੰਘ, ਐਚ.ਸੀ. ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.1, ਡਾ. ਨਿਰੰਜਨ ਲਾਲ ਗਰਗ ਨੂੰ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.2, ਡਾ.ਅਮਨ ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.3, ਬਲਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.4, ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ, ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.5, ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਨੂੰ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ. , ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮਾਤਾ PW6 ਵਜੋਂ, ਡਾ.ਮਨਮੋਹਨ ਸਿੰਘ PW7 ਵਜੋਂ, ਡਾ.ਅਨੀਤਾ ਜੈਨ PW8 ਵਜੋਂ, ਰਜਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ, SI ਨੂੰ PW9 ਵਜੋਂ ਅਤੇ ਅਮਰਜੀਤ ਸਿੰਘ, ASI ਨੂੰ PW10 ਵਜੋਂ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸਬੂਤ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ।

(13) ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਧਾਰਾ 313 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਬੇਕਸੂਰ ਹੋਣ ਅਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਝੂਠੇ ਉਲਝਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ।

(14) ਦਪਿੰਦਰ ਪਾਲ ਸਿੰਘ (ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ. 1) ਨੇ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਬਿਸ ਸਹਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਝੂਠਾ ਫਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਨਾ ਹੀ

ਨਾਲ ਬਦਸਲੂਕੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਤੋਂ ਕੋਈ ਦਾਜ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਘਟਨਾ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਉਹ ਆਪਣੀ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਜਦੋਂ ਰਸੋਈ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗਈ ਤਾਂ ਗੈਸ ਲੀਕ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਲਾਈਟਰ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਗੈਸ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਬਰਨਰ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾਈ ਤਾਂ ਅਚਾਨਕ ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ, ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ (ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 2) ਵੱਲੋਂ ਅਲਾਰਮ ਵੱਜਣ 'ਤੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨੇ ਆ ਕੇ ਅੱਗ ਬੁਝਾਈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦੁਕਾਨ ਤੋਂ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਤਾ (ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ. 2) ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਬਠਿੰਡਾ, ਉਥੋਂ ਨਿਊ ਦਯਾਨੰਦ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਅਤੇ ਹਸਪਤਾਲ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਜਲੰਧਰ ਵਿਖੇ ਆਪਣੇ ਸਹੁਰੇ ਨੂੰ ਫੋਨ ਕੀਤਾ।

(15) ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਹ ਮੌਤ ਦਾ ਐਲਾਨ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਬਲਦੇਵ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਘੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਰੇਡੀਓ ਕਲਾਕਾਰ ਘੁੱਗੀ ਜੋ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਨੇ ਪੁਲੀਸ ਅਤੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ 'ਤੇ ਦਬਾਅ ਪਾਇਆ। ਮਰਨ ਦੇ ਐਲਾਨ ਨੂੰ ਘੜਨਾ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਉਸਦੇ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੋਈ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਤੋਂ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਇਆ। ਆਈ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਕਿ ਦਾਜ ਦੇ ਲੇਖ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਧਿਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ (ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 2) ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਔਰਤ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਧੀ ਸਮਝਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਤਨੀ ਦੇ ਇਲਾਜ ਦਾ ਸਾਰਾ ਖਰਚਾ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਡਾਕਟਰਾਂ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਸਹੀ ਇਲਾਜ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਇਆ।

(16) ਬਲਵਿੰਦਰ ਕੌਰ (ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ. 2) ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਹਿ-ਅਪੀਲੈਟ ਨੂੰ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਝੂਠਾ ਫਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਹਿ-ਅਪੀਲੈਟ ਦਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਲਈ ਗਈ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲਿਆ।

(17) ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਵਾਲੀਆ ਨੂੰ ਡੀਡਬਲਯੂ 1 ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਹ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਮਕਾਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੇ ਨਾਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਮਕਾਨ ਵਿੱਚ ਗਰਾਊਂਡ ਫਲੋਰ 'ਤੇ ਢਾਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਸਮੇਤ ਕਮਰੇ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਆਮ ਜੀਵਨ ਜੀਅ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਸਬੂਤ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ।

(18) ਦੋਵਾਂ ਪੱਖਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਟੀਅਰ, ਸਿੱਖੀ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ vidc ਨੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ

ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪੈਰੇ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੁਖੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ।

(19) ਮੈਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਸਿੱਖਿਅਤ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

(20) ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ:-

PW1 ਕਰਮ ਸਿੰਘ, I IC ਨੇ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਆਪਣਾ ਹਲਫ਼ੀਆ ਬਿਆਨ ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਏ.

(21) ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.2 ਡਾ. ਨਿਰੰਜਨ ਲਾਲ ਗਰਗ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਨੂੰ 23.10.2001 ਨੂੰ 12:30 ਵਜੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਕਾਰਨ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ ਬਠਿੰਡਾ ਵਿਖੇ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮਾਹਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮਰੀਜ਼ ਦੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ ਉਸੇ ਦਿਨ ਦੁਪਹਿਰ 01:05 ਵਜੇ ਉਸਨੂੰ ਡੀਐਮਸੀ/ਸੀਐਮਸੀ ਹਸਪਤਾਲ ਜਲੰਧਰ ਰੈਫਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਸ ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਦਾਖਲੇ ਸਬੰਧੀ ਸੂਚਨਾ ਐਕਸ.ਪੀ.ਬੀ. ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਦਰਖਾਸਤ ਐਕਸ.ਪੀ.ਸੀ. 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਐਕਸ.ਪੀ.ਸੀ./1 ਕੀਤੀ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਡੀ.ਐਮ.ਸੀ., ਲੁਧਿਆਣਾ ਰੈਫਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਅਰਧ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਹਾਲਤ ਗੰਭੀਰ ਹੈ।

(22) ਪੀਡਬਲਯੂ3 ਡਾ: ਅਮਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਨੂੰ ਨਿਊ ਦਯਾਨੰਦ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਅਤੇ 1 ਲੋਸਪਿਟਲ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿੱਚ 23.10.2001 ਨੂੰ ਪਲਾਸਟਿਕ ਸਰਜਰੀ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਨੰ. 16703 ਸੀ.ਆਰ. ਨੰ.23843, ਫਲੋਮ ਬਸ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦੇ ਕਥਿਤ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਦਾਖਲੇ ਵਿੱਚ ਮੀਮੇ ਐਕਸ.ਪੀ.ਡੀ. ਸੰਬੰਧੀ ਸੂਚਨਾ ਭੇਜੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪੁਲਿਸ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਨੂੰ ਵੀਡੀਐਸੀ ਮੀਮੇ ਐਕਸ.ਪੀ.ਈ./1 ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਯੋਗ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਪੀ.ਈ. ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ 85% ਝੁਲਸ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਬੈੱਡ ਹੈੱਡ ਟਿਕਟ ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਈ. ਦੀ ਕਾਪੀ ਵੀ ਸਾਬਤ ਕੀਤੀ।

(23) ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.4 ਬਲਦਕਵੀ ਸਿੰਘ, ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ 23.10.2001 ਨੂੰ ਸੀਨੀਅਰ ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ ਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਤੋਂ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੇ ਨਿਊ ਦਯਾਨੰਦ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਅਤੇ 1 ਲੋਸਪਿਟਲ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਸਬੰਧੀ ਟੈਲੀਫੋਨ ਸੰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਉਹ ਉਥੇ ਗਏ ਅਤੇ ਰਾਏ ਲੈਣ ਉਪਰੰਤ

ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੇ ਫਿੱਟਨੈੱਸ ਬਾਰੇ, ਉਸ ਦਾ ਬਿਆਨ ਐਕਸ.ਪੀ.ਜੀ. ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਡਾਕਟਰ ਦਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਵੀ ਲਿਆ ਕਿ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੌਰਾਨ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਫਿੱਟ ਰਹੀ। ਆਈ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਡਾਇਰੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਹਰਿੰਦਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਰਾਹੀਂ ਥਾਣਾ ਕੋਤਵਾਲੀ, ਬਠਿੰਡਾ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ।

(24) ਪੀਡਬਲਿਊ 5 ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ, ਜੋ ਕਿ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਭਰਾ ਹੈ, ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਵਿਆਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ. 1 29.07.2001 ਨੂੰ, ਸਿੱਖ ਰੀਤੀ ਰਿਵਾਜਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਆਹ ਸਮੇਂ ਦਾਜ ਦੇ ਲੇਖ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਬਠਿੰਡਾ ਵਿਖੇ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਪਤੀ ਅਤੇ ਸੱਸ ਹਨ, ਦਾਜ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਦਾਜ ਦੀ ਮੰਗ ਉਠਾਉਣ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ, ਨਾਲ ਹੀ, ਉਹ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਤਾਅਨੇ ਮਾਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਦਾਜ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਘਟੀਆ ਹਨ; ਦਾਜ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਫਰਿੱਜ ਘੱਟ ਸਮਰੱਥਾ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਸਮਾਗਮ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦਪਿੰਦਰ ਪਾਲ ਸਿੰਘ (ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ. 1) ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਪੈਸੇ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਉਸ ਦੀ ਭੈਣ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਿਆਹ ਦੇ ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਆਈ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦਪਿੰਦਰ ਪਾਲ ਸਿੰਘ (ਅਪੀਲ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 1) ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਟੈਲੀਫੋਨ 'ਤੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਜੁਲਮ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਅਕਤੂਬਰ 2001 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਘਰ ਆਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ 16.10.2001 ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਮਾਮੇ ਨਾਲ ਚਾਚਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਨੂੰ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ 5000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। 60,000/-

(25) PW5 ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ 60,000/- ਦੀ ਰਾਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਸਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਰਕਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 23.10.2001 ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟੈਲੀਫੋਨ 'ਤੇ ਸੁਨੇਹਾ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੀ ਮੌਤ ਚਾਹ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਉ ਦਯਾਨੰਦ ਮੈਡੀਕਲ ਲਿਜ਼ਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਕਾਲਜ ਅਤੇ ਹਸਪਤਾਲ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਸਮੇਤ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਨੇ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਬਲਵਿੰਦਰ ਕੌਰ (ਅਪੀਲ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 2) ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚਾਹ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੰਦਰ ਗਈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਗੈਸ ਦੀ ਬਦਬੂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ

ਕਿਉਂਕਿ ਗੈਸ ਦੀ ਪਾਈਪ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਅਲੱਗ ਸੀ ਅਤੇ ਬਲਵਿੰਦਰ ਕੌਰ ਨੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਬਲਦੀ ਮਾਚਿਸ ਦੀ ਸੋਟੀ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੋਂ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਰਸੋਈ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬਲਵਿੰਦਰ ਕੌਰ (ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 2) ਨੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। 1 ਨੇ ਅੱਗੋਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਪੁਲਿਸ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਪਾਸੋਂ ਦਾਜ ਦਾ ਸਮਾਨ ਬਰਾਮਦ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ | ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਬਿੱਲ, ਫੋਟੋਆਂ ਸਮੇਤ ਅਮਰਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਏ.ਐਸ.ਐਲ. ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹ ਰਿਕਵਰੀ ਮੀਮੋ ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਆਈ.

(26) PW6 ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮਾਤਾ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਨੇ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ PW5 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ।

(27) PW7 ਡਾ: ਮਨਮੋਹਨ ਸਿੰਘ, ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਬੇਨਤੀ Ex.PJ/2 'ਤੇ ਸੀਨੀਅਰ ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਐਕਸ.ਪੀ.ਕੇ./2 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ 30.10.2001 ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿੱਚ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਦਾ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅੰਤਰ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੱਧਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪੋਸ਼ਣ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਸਨ। ਰਿਗਰ ਮੋਰਟਿਸ ਹਾਜ਼ਰ ਸਨ। ਪੋਸਟ ਮਾਰਟਮ ਦੌਰਾਨ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੜਨ ਕਾਰਨ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਿਆ, ਖੋਪੜੀ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਦੇ ਸਿੰਗ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ 1/3 ਹਿੱਸੇ ਅਤੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਅਤੇ ਖੱਬੀ ਲੱਤ ਅਤੇ ਗੋਡੇ ਦੇ ਅਗਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਸਤਹੀ ਤੋਂ ਡੂੰਘੇ ਝੁੰਡ ਸਨ ਅਤੇ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਠੀਕ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਸੱਜੀ ਪੱਟ, ਗੋਡੇ ਅਤੇ ਸੱਜੀ ਲੱਤ ਦਾ ਪਾਸੇ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲੂ। ਛਾਤੀ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਚੋਟੀ ਫੇਫੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਚੂੜ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਕੱਟ ਸੈਕਸ਼ਨ 'ਤੇ 1 ਆਈਕਾਰਟ ਨੇ ਚਰਬੀ ਦਾ ਇਮਬੋਲਿਜ਼ਮ ਦਿਖਾਇਆ। ਦਿਮਾਗ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਕਲ-ਪੈਕਟੀਕਲ, ਹੈਮਰੇਜ ਦੀ ਖੋਜ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। 11c ਨੇ ਰਾਏ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸਦਮੇ ਅਤੇ ਸੈਪਟੀਸੀਮੀਆ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵਿਆਪਕ ਝੁੰਡਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਆਮ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਸੀ। ਬੁਮਜ਼ ਕੁਦਰਤ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਤਸਦੀਕਸ਼ੁਦਾ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਕਾਪੀ ਅਤੇ 1 ਤੋਂ 56 ਨੰਬਰ ਦੇ ਪੁਲਿਸ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਸਮੇਤ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ Ex.PJ ਦੀ ਕਾਪੀ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸੱਟ Ex.PJ/1 ਦੇ ਛਿੱਟੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਚਿੱਤਰਕਾਰੀ ਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਵੀ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ।

(28) ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.8 ਡਾ.ਅਨੀਤਾ ਜੈਨ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ 23.10.2001 ਨੂੰ ਨਿਊ ਦਯਾਨੰਦ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਅਤੇ ਹਸਪਤਾਲ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿੱਚ ਸੀਨੀਅਰ ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ ਵਜੋਂ ਤਾਇਨਾਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਬਾਣਾ ਹੈਬੋਵਾਲ ਦੇ ਐਸ.ਆਈ ਬਲਦੇਵ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉਸਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਫਿੱਟ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਸਾਬਕਾ ਪੀਜੀ ਦੇ ਬਿਆਨ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਰਾਇ Ex.PG/1 ਦਿੱਤੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ

ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਅਨੁਸਾਰ, ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੀ ਮੌਤ 31.10.2001 ਨੂੰ ਰਾਤ 08:15 ਵਜੇ ਹੋਈ ਸੀ।

(29) ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.9 ਰਜਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ, ਐਸ.ਆਈ. ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.10 ਅਮਰਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਏ.ਐਸ.ਆਈ. ਨੇ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀ ਤਫ਼ਤੀਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਤਫ਼ਤੀਸ਼ ਦੀ ਤਰਜ਼ 'ਤੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤੇ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(30) ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਤੋਂ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਵਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਸਾਬਕਾ ਜੇ.ਜੀ. ਉਸਨੇ ਵੱਲ ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੌਤ ਦੇ ਐਲਾਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਚੈਪਟਰ 13-ਏ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਤੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਸ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਕ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 302, 304-ਬੀ ਅਤੇ 498-ਏ ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1 ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਐਕਸ.ਪੀ.ਐਲ. ਵਿੱਚ ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਬਿਜਲੀ ਬੋਰਡ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾ ਕੇ ਅੱਗ ਬੁਝਾਈ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਦਾਖਲੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਾੜਿਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਅਯੋਗ ਫੈਸਲਾ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ।

(31) ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਕਿਸੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਰਨ ਵਰਤ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਡਾਕਟਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੌਰਾਨ ਮੌਜੂਦ ਰਹੇ, ਜਿਸ ਦੇ 85% ਝੁਲਸ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ ਮੌਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕਿਵੇਂ ਲਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਘੁਸਪੈਠ ਕਰਕੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਸਾੜਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਝੁਕਿਆ, ਇਸ ਲਈ.

(32) ਅਸੀਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਲਈ ਜਾਣੇ-

ਪਛਾਣੇ ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ।

(33) ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਧਾਰਾ 302 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ ਨੰਬਰ 2 ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ: 2 ਨੇ ਮਾਰਚ ਦੀ ਸਟਿਕ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾ ਕੇ ਰਸੋਈ ਵਿਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਗੈਸ ਸਿਲੰਡਰ ਵਿਚੋਂ ਲੀਕ ਹੋਈ ਗੈਸ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਸੜ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ:2 ਨੇ ਬਾਹਰੋਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ।

(34) ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਹੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਚੈਪਟਰ 13-ਏ ਵਾਲੀਅਮ 3 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਤੋਂ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਵਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਰਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, PW10 ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਜਾਂ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਤੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦਰਜ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। PW10 ਦਾ ਇਹ ਆਚਰਣ ਨਿੰਦਣਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਨਿਗਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਕੋਈ ਬਹਾਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਚੈਪਟਰ 13-ਏ ਵਾਲੀਅਮ 3 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। PG ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਮਰਨ ਵਾਲੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਸਾਬਕਾ ਪੀਜੀ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ।

(35) ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਬਨਾਮ ਸੀਤਾ ਦੇਵੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (1), ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦੇਵੀ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕਾਫੀ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਜਲਣ ਦੀ ਘਟਨਾ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਮਿਤੀ. ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਦਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਕਿਉਂ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਫੈਸਲੇ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਉਕਤ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

(36) ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਤੱਥ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹਨ। ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਧਿਆਇ 13-ਏ ਵਾਲੀਅਮ 3 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ: -

“ਜਿੱਥੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਦਾ ਸਬੂਤ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੋਸ਼ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਜਾਂ ਕਥਿਤ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਸਹੀ ਜਾਂਚ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਜਾਂਚ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਤ ਦੇ ਖਤਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਬਿਆਨ, ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ, ਲਿਆ ਜਾਵੇ। ਇੱਕ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ. ਜਦੋਂ ਕੇਸ ਦੀ ਤਫ਼ਤੀਸ਼ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ

ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਚੱਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਤ ਦਾ ਖਤਰਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਕੋਲ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ, ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਭ ਤੋਂ ਸੀਨੀਅਰ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰੀ, ਮੌਤ ਦੇ ਐਲਾਨ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਲਈ। ਅਜਿਹੀ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਤੁਰੰਤ ਜਾਂ ਤਾਂ ਖੁਦ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗਾ, ਜਾਂ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਜ਼ੀਫ਼ੇ ਵਾਲੇ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰੇਗਾ। "

ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਜਾਂ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਤੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

(37) **ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (2) ਵਿੱਚ** ਭਾਰਤ ਦੀ ਮਾਨਯੋਗ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇੱਕ ਮਰਨ ਵਾਲਾ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦਰਜ ਹੈ।

(1) 1997 ਸੀ.ਆਰ.ਐਲ. ਜੇ2210

(2) (1979) 4 SCC 332

, ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ, 1973 ਦੀ ਧਾਰਾ 162 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਪਵਾਦ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਜਿਹੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਬਿਹਤਰ ਹੈ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸਤਰਾਸਾ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਇਹ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਜਾਂ ਡਾਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਉਂ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਾਂਚ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਇੱਕ ਮਰਨ ਵਾਲਾ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਜ਼ਖਮੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਰਨ ਦੇ ਐਲਾਨ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਲਈ ਬਿਹਤਰ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੇ ਗਏ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਜਾਂ ਸਹੂਲਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਬਿਹਤਰ ਤਰੀਕਾ ਅਪਣਾਉਣ ਲਈ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹੈ।

(38) ਭਾਰਤ ਦੇ ਮਾਨਯੋਗ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ **ਮੁੰਨੂ ਰਾਜਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (3)**, ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੌਤ ਦਾ ਐਲਾਨ ਸ਼ੱਕੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਂਚ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਤੀਜੀ ਮੌਤ ਘੋਸ਼ਣਾ, Ex.P2 'ਤੇ ਕੋਈ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਹਾਜ਼ਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਰਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਕੁਝ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਪਰ, ਜੇਕਰ ਤਫ਼ਤੀਸ਼ੀ ਅਫਸਰ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਬਹਾਦਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਹਾਲਤ ਨਾਜ਼ੁਕ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦਾ ਐਲਾਨ ਦਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲੈਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਵੀ

ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਤਫ਼ਤੀਸ਼ੀ ਅਫ਼ਸਰ ਤਫ਼ਤੀਸ਼ ਦੀ ਸਫ਼ਲਤਾ ਵਿੱਚ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤਫ਼ਤੀਸ਼ੀ ਅਫ਼ਸਰ ਵੱਲੋਂ ਤਫ਼ਤੀਸ਼ ਦੌਰਾਨ ਖੁਦ ਹੀ ਮੌਤ ਦਾ ਐਲਾਨ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਥਾ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਸਲਈ, ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਮੌਤ ਘੋਸ਼ਣਾ Ex.P2 ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

(39) ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮਰਨ ਵਾਲੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਐਕਸ.ਪੀ.ਜੀ. ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੱਥ ਇਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਅੱਗ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੇ ਕਤਲ ਦਾ ਕਮਿਸ਼ਨ

(3) (1976)3 SCC 104

(40) ਸਿੱਖੀ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਫੈਸਲੇ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਲਏ ਗਏ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫੈਸਲੇ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਲਏ ਗਏ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੀ ਗਲਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ। PW5 ਅਤੇ PW6 ਦਾ ਸਬੂਤ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਮਾਚਿਸ ਦੀ ਸੋਟੀ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਸੜ ਗਿਆ, ਮਹੱਤਵ ਗੁਆ ਬੈਠਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਗਵਾਹ ਸਨ। ਕਥਿਤ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਕਤਲ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(41) ਜੇਕਰ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਬਿਜਲੀ ਬੋਰਡ ਦੇ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਆ ਕੇ ਅੱਗ ਬੁਝਾਈ ਤਾਂ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅੱਗ ਬੁਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬੋਰਡ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਲਾਜ਼ਮ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ, ਆਪਣੇ ਦਾਖਲੇ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਾੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ. 2 ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਕਤਲ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਔਖਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਧਾਰਾ 302 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਉਸਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(42) ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ ਨੇ ਫਿਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਧਾਰਾ 304-ਬੀ ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ ਵੀ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। 'Hii ਵਿਵਾਦ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(43) ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰਬਰ ਦੀ ਪਤਨੀ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੈ। 1 ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ.2 ਦੀ ਨੂੰਹ। 29.07.2001 ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰਬਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਆਹ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੈ। 31.10.2001 ਨੂੰ ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ. 1.

(44) ਹੁਣ ਸਵਾਲ ਇਹ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਤੀ (ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ. 1) ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸੱਸ (ਅਪੀਲ ਕਰਤਾ ਨੰ. 2) ਵੱਲੋਂ ਦਾਜ ਦੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜ਼ੁਲਮ ਜਾਂ ਤੰਗ-ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਗੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ ਮੌਤ ਨੂੰ "ਦਾਜ ਦੀ ਮੌਤ" ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਅਤੇ ਸੱਸ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਦੇ ਲਈ, ਸਬੂਤ

ਦੇ PW5 ਅਤੇ PW6 ਸਬੰਧਿਤ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਵਿਆਹ ਸਮੇਂ ਦਾਜ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਬਠਿੰਡਾ ਵਿਖੇ ਰਹਿਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦਾਜ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹ ਹੋਰ ਦਾਜ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਨਾਲ ਹੀ ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਦਾਜ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਘਟੀਆ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਅਨੁਸਾਰ ਘੱਟ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(45) ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ PW5 ਅਤੇ PW6 ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਤਾਅਨਾ ਮਾਰਿਆ ਕਿ ਦਾਜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਫਰਿੱਜ ਘੱਟ ਸਮਰੱਥਾ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਆਹ ਸਮਾਗਮ ਵੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ, PW5 ਅਤੇ PW6 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ. 1 ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਧੰਦਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਪੈਸੇ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਤੀਸਰੇ ਦਿਨ ਮ੍ਰਿਤਕ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਆਪਣੇ ਪੇਕੇ ਘਰ ਆਈ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸ ਨੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.5 ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.6 ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਘੱਟ ਦਾਜ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਤਾਅਨੇ ਮਾਰੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਉਹ ਹੋਰ ਲੇਖਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੀਡਬਲਯੂ 5 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ 6 ਨੂੰ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦਾ ਟੈਲੀਫੋਨ ਸੰਦੇਸ਼ ਮਿਲਿਆ ਕਿ ਦਾਜ ਦੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਨਾਲ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ PW5 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਆਪਣੀ ਮਾਂ PW6 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਸੀ।

(46) PW5 ਦੇ ਸਬੂਤ, ਜਿਸਦੀ PW6 ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਸ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਜਿਹੜੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਲੰਬੀ ਜਿਹੜੀ ਜਾਂਚ ਨਾਮ ਦੇ ਯੋਗ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰੁਕਾਵਟ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। DW1 ਮਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਵਾਲੀਆ ਦਾ ਸਬੂਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਸਿਰਫ ਇਹ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਾਬਕਾ ਵਿਅਕਤੀ ਆਮ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਹ ਗਵਾਹ ਵੀ ਵੱਖਰੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਕਾਫੀ ਅਜਨਬੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਜ ਦੀ ਮੰਗ ਦਾ ਸਬੰਧ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

(47) ਮ੍ਰਿਤਕ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੀ ਅਣਪਛਾਤੀ ਮੌਤ ਦਰਖਾਸਤ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ਹੋਈ ਸੀ | ਉਸ

ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ 85 ਫੀਸਦੀ ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਖੁਦ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਅੱਗ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਖੁਦ ਹੀ ਬੁਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ। ਉਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਕਰੇਗੀ

ਅੱਗ ਬੁਝਾਉਣ ਲਈ ਰਸੋਈ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਅੱਗ ਬੁਝਾਉਣ ਵਿਚ ਆਸ ਪਾਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਜ਼ਰੂਰ ਲਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਦੁਰਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਅੱਗ ਲੱਗਣ ਦੀ ਸੌਖ ਵਿੱਚ ਬਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤਤਾ 85% ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਸੀ।

(48) ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕਿਸੇ ਮਾਨਸਿਕ ਵਿਗਾੜ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਆਤਮ ਹੱਤਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਉਂਗਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਦਾਜ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਸ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ. 1. ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਦਾਜ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾਕਾਫੀ ਅਤੇ ਘਟੀਆ ਦਾਜ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਤਾਅਨਾ ਮਾਰਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਤਾਅਨੇ ਵੀ ਦਿੱਤੇ ਕਿ ਵਿਆਹ ਦਾ ਸਮਾਗਮ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ। ਸਬੂਤਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਵੀ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ. 1 ਉਸ ਦੀ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ। PW5 ਅਤੇ PW6 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਨੰ. 1 ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਬੇਰਹਿਮ ਸੀ। ਅਪੀਲ ਕੀੜੀ ਨੰ. 2 ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ. ਇਸ ਤੋਂ 1.

(49) ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਕਿ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਦਾਜ ਦੀ ਮੰਗ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪਤੀ (ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ. 1) ਅਤੇ ਸੌਸ (ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ. 2) ਦੁਆਰਾ ਬੇਰਹਿਮੀ ਅਤੇ ਤੰਗ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੀ ਮੌਤ, ਜੋ ਕਿ 85% ਸੜਨ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਹੈ, ਦੀ ਗੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ ਮੌਤ ਨੂੰ "ਦਾਜ ਦੀ ਮੌਤ" ਕਿਹਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਭਾਵੇਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਲੂਕ ਤੋਂ ਤੰਗ ਆ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਮਨਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੀ ਗੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ ਮੌਤ ਉਸਦੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਸੱਤ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬੇਰਹਿਮੀ ਅਤੇ ਤੰਗ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ ਮੌਤ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ।

(50) ਇੰਡੀਅਨ ਐਵੀਡੈਂਸ ਐਕਟ, 1872 ਦੀ ਧਾਰਾ 113-ਬੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਦਾਜ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਹੋਣ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਇਹ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਦੀ ਦਾਜ ਲਈ ਮੌਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਜਿਹੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਬੇਰਹਿਮੀ ਜਾਂ ਤੰਗ-ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ। ਦਾਜ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੰਗ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਮਨੋਗੀ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾਜ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਹੈ।

(51) ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ "ਦਾਜ ਦੀ ਮੌਤ" ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ

ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ "ਦਾਜ਼ ਕਾਰਨ ਮੌਤ" ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਅਨੁਚਿਤਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 304-ਬੀ ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। .

(52) ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਅਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ; ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ. 2 ਨੂੰ ਧਾਰਾ 302 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਨਿਰਪੱਖ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ qua ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੰ. 1 ਅਤੇ 2 ਨੂੰ ਧਾਰਾ 304-ਬੀ ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਲਈ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੱਕ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ. 1 ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 304-ਬੀ ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੱਤ ਸਾਲ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਸਜ਼ਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਧਾਰਾ 304-ਬੀ ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ.

(53) ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ.2 ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 302 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 304-ਬੀ ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਵੱਖਰੀ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 304-ਬੀ ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ।

(54) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ.2 ਕੋਈ ਪਿਛਲਾ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਹੈ, ਇਸਲਈ, ਧਾਰਾ 304-ਬੀ ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਸਜ਼ਾ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ.2 ਨੂੰ ਧਾਰਾ 304-B IPC ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਲਈ ਸੱਤ ਸਾਲ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਜ਼ਰਨ ਲਈ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾਵੇ।

5. ਗੁਪਤਾ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਗੁਲਜ਼ੇਬਾ